

Arrest

nr. 142 335 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam alsook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster diende op 24 april 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielpprocedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 4.786 van 12 december 2007 waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

De verzoekster werd op 15 februari 2008 bevolen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster diende, samen met haar echtgenoot, op 29 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekster diende op 25 februari 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 12 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende de verzoekster een beroep in bij de Raad.

De Raad weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 49.295 van 8 oktober 2010.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard bij beslissing van 16 november 2010.

De verzoekster werd op 2 december 2010 bevolen om het grondgebied te verlaten.

Tegen de beslissing van 16 november 2010 houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet diende de verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, die bij arrest nr. 79102 van 13 april 2012 dit beroep zonder voorwerp verklaarde nu de beslissing van 16 november 2010 werd ingetrokken bij beslissing van 13 januari 2012.

De verzoekster diende op 29 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 februari 2011 ontvankelijk verklaard en uiteindelijk werd zij op 3 juli 2013 ongegrond verklaard.

Op 13 januari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet opnieuw ongegrond verklaard.

Op 25 november 2013 diende de verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 10 maart 2014.

Op 10 maart 2014 werd de verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 maart 2014 diende de verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 6 juni 2014.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) nam ten aanzien van de verzoekster op 6 juni 2014 tevens opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 156.759.

Op 6 juni 2014 nam de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13*sexies*, betekend op 12 juni 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

+ 3 minderjarige kinderen

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2014, betekend op 12.03.2014.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 26.03.2014.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van “de directieve 2008/115/EG”, van “het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen”, van het proportionaliteitsbeginsel, van “het principe van een behoorlijke administratie” en van “het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt”. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste appreciatiefout. In een tweede middel voert de verzoekster nogmaals de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Wegens de nauwe samenhang tussen de beide middelen, worden zij samen onderzocht.

3.1. De verzoekster citeert de bestreden beslissing en de artikelen 74/11, §1, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en verschaft in haar verzoekschrift verder de volgende toelichtingen bij de middelen:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken tracht de bestreden beslissing te motiveren door te beschouwen dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen op datum van 10 maart 2014 en aan hem betekend op datum van 12 maart 2014, het toegangsverbod voor een duurtijd van 3 jaar is gerechtvaardigd.

Welnu, enerzijds, kan men niet anders dan vast te stellen dat door te trachten de bestreden beslissing te motiveren op deze wijze, de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de elementen eigen aan huidige zaak.

Inderdaad, ter herinnering, parallel aan het nemen van de bestreden beslissing door middel van huidig beroep, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken eveneens ten aanzien van de verzoekster, een bevel genomen tot het verlaten van het grondgebied, de verzoekster er toe aanzettend om onmiddellijk het grondgebied van België en van de Schengen Ruimte te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel tot het verlaten van het grondgebied verwijst naar het artikel 74/14 § 3 van de wet van 15 december 1980.

*Het artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 schrijft voor dat:
(...)*

In huidig geval, werd er verweten aan de verzoekster van geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen op datum van 10 maart 2014 en aan hem betekend op datum van 12 maart 2014.

Welnu, in haar Arrest n° 76.277 van 29 februari 2012, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwd dat :

“de politiekrachten toegedragen door het artikel 7 van de wet (...) niet voor gevolg kunnen hebben dat de administratieve autoriteit haar respect voor de internationale verplichtingen niet zou nakomen dewelke de Belgische Staat onderschrijft. Ter titel van dergelijke engagements, zijn er onder andere de bescherming van de rechten van de mens gegarandeerd door de artikels 3 en 8 van het EVRM, dewelke van direct effect zijn en bijgevolg het vermogen hebben om te kunnen verwijzen naar zichzelf van de bijzondere rechten die deze laatsten zich kunnen toe-eigenen voor de administratieve en jurisdictionele autoriteiten zonder dat er een bijkomende interne maatregel nodig zou zijn om dit te bereiken. De voorgenoemde autoriteiten zijn vanaf dan gehouden, in dat geval, van de wettelijke of reglementaire bepaling opzij te schijven die hier tegen in zou gaan. » (in deze zin, zie met name : C.E., arrest n°168.712 van 9 maart 2007).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft eveneens beschouwd dat :

« Zoals dit blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 wijzigende de Wet (van 15 december 1980), met betrekking tot het artikel 7 van dezelfde wet, geldt de verplichting van het nemen van een terugkeerbeslissing ten aanzien van iedere onderhorige van een derde land dat in wettelijk verblijf is op het grondgebied natuurlijk niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending inhoudt van de artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) (Pari. H., 53, 1825/001, P ; 17).

Overigens, heeft het artikel 20 van dezelfde wet van 19 januari 2012, in de Wet, een artikel 74/13 ingevoegd, bepaald als volgt :

« Gedurende het nemen van een verwijderingsbeslissing, houdt de Minister of zijn afgevaardigde rekening met het superieur belang van het kind, van het familiale leven, en van de gezondheidsstaat van een onderhorige in het betrokken derde land ».

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat indien de verdedigende partij, in bepaalde gevallen voorzien in het artikel 7 van de Wet, een bevel tot het verlaten van het grondgebied moet afleveren, aan iedere onderhorige van een derde land zich bevindende op het Belgisch grondgebied in irregulier verblijf dient deze verplichting echter niet opgevat te worden als zijnde imperatief toepasbaar op automatische wijze en in alle omstandigheden. Aldus, kan het irreguliere karakter van het verblijf op zich niet volstaan om de aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen zonder dat andere factoren, met name gebonden aan de schending van de fundamentele rechten gegarandeerd door de artikels 3 en 8 van het EVRM, eveneens in rekening worden genomen, op dergelijke wijze dat de verdedigende partij niet ontdaan is inzake van een bepaalde appreciatiemacht.

In de mate dat de verdedigende partij zich aldus geen gebonden competentie kan doen gelden wanneer zij een bevel tot het verlaten van het grondgebied aflevert op basis van het artikel 7 van de Wet, zou de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid door de verdedigende partij niet kunnen worden weerhouden. ». (CCE, Arrest n° 126 258 van 26 juni 2014, vrije vertaling).

In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat door het bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren aan de verzoekster, bestreden door middel van huidig beroep, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening gehouden met deze principes.

Inderdaad, de verzoekster is getrouwd met De heer V(...) K(...) met dewelke zij 3 kinderen heeft, met name :

- *A(...), geboren op 25 juli 2005 te Khasavyurt, zijnde bijna 9 jaar oud ;*
- *Am(...), geboren op 25 februari 2008 te Tongeren, zijnde 6 jaar oud;*
- *Ak(...), geboren op 11 december 2010 te Tongeren, zijnde 3 jaar oud.*

A(...) is schoolgaand in de primaire school.

Am(...) is, wat hem betreft, eveneens schoolgaand.

Deze elementen zijn perfect gekend door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de verzoekster en haar echtgenoot hebbende meerdere aanvragen ingediend tot regularisatie van het verblijf gegrond op het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, aanvragen in het kader van dewelke zij getuigschriften hebben voorgelegd van frequente schoolgang voor hun twee oudste kinderen.

In huidige, nam het schooljaar een einde op 30 juni 2014, zijnde 18 dagen na de betekening, aan de verzoekster, van het bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen op datum van 6 juni 2014, alsook van het bestreden toegangsverbod door middel van huidig beroep, dit toegangsverbod zijn gemotiveerd op dezelfde basis dan het gebrek aan duurtijd gegeven aan de verzoekster om effectief het Belgisch grondgebied te verlaten alsook het grondgebied van de Schengen Ruimte.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad gevestigd te worden op volgende elementen :

Indien er niet kan gecontesteerd worden dat de verzoekster effectief geen gevolg heeft gegeven aan het bevel tot het verlaten van het grondgebied van 10 maart 2014 en aan haar betekend op datum van 12 maart 2014, kon de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zonder het artikel 8 te schenden van het EVRM en het principe van het superieur belang van het kind, de bestreden akte motiveren door middel van huidig beroep door geen enkele duurtijd toe te staan aan de verzoekster om het Belgisch grondgebied te verlaten, dit louter op basis van het gebrek aan respect, door de verzoekster, van het bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen op datum van 10 maart 2014 en aan haar betekend op datum van 12 maart 2014.

Inderdaad, de twee oudste minderjarige kinderen van de verzoekster, met dewelke zij leeft en dagelijkse contacten mee heeft, waren schoolgaand (waarvan de 1ste in het kader van een verplichte primaire onderrichting) tot 30 juni 2014.

Het is evident dat overeenkomstig met het artikel 8 van het EVRM, de verzoekster niet kan afgescheiden worden van haar minderjarige kinderen, dit door middel van de betekening en/of de tenuitvoerlegging van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, in het bijzonder wanneer geen enkele duurtijd dan ook werd toegestaan om het Belgisch grondgebied te verlaten alsook het grondgebied van de Schengen Ruimte.

Bovendien, is het evident dat door het bevel tot het verlaten van het grondgebied te motiveren, genomen op datum van 6 juni 2014 en betekend aan de verzoekster op datum van 12 juni 2014, en door geen enkele duurtijd dan ook te geven aan de verzoekster om het Belgisch grondgebied te verlaten, gaat de tegenpartij in tegen het principe van het superieur belang van de drie minderjarige kinderen van de verzoekster.

Inderdaad, door dit te doen, stelt de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de facto, niet in staat aan de twee oudste minderjarige kinderen van de verzoekster om hun schooljaar te kunnen beëindigen, deze eindigend op 30 juni 2014, zijnde 18 dagen na de betekening, aan de verzoekster, van de bestreden akte.

Welnu, en zoals dit duidelijk aangegeven werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest n° 126.258 van 26 juni 2014), kan de Dienst voor Vreemdelingenzaken, wanneer het een bevel

tot het verlaten van het grondgebied aflevert op basis van het artikel 7 van de wet van 15 december 1980, zich een gebonden competentie kan doen gelden.

In andere woorden, was de Dienst voor Vreemdelingenzaken, op het ogenblik van het nemen en van de betekening aan de verzoekster van de bestreden akte, gehouden van het geheel van de elementen van de zaak in beschouwing te nemen en, meer specifiek, van het principe van het superieur belang van het kind alsook van de bepalingen van het artikel 8 van het EVRM.

Dit is niet het geval geweest in huidige, de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen enkele duurtijd toelatende aan de verzoekster om het Belgisch grondgebied te verlaten alsook het grondgebied van de Schengen Ruimte.

Dit doende, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken dus het artikel 7 van de wet van 15 december 1980 geschonden, alsook het artikel 8 van het EVRM alsook het principe van het superieur belang van het kind.

Er vloeit duidelijk voort uit hetgeen vooraf gaat dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zonder de artikels 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 te schenden, de bestreden beslissing niet had mogen motiveren op basis van huidig beroep door te beschouwen dat het toegangsverbod voor een duurtijd van 3 jaar zich rechtvaardigt in het licht van het gebrek aan respect en aan uitvoering, door de verzoekster, van het bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen op datum van 10 maart 2014 en aan haar betekend op datum van 12 maart 2014.

Bovendien, dient er te worden onderstreept, dat de echtgenoot en de drie minderjarige kinderen van de verzoekster zich eveneens een identieke beslissing hebben zien betekenen dan deze bestreden door middel van huidig beroep, de twee jongste kinderen van de verzoekster, die beiden geboren zijn in België, zouden ertoe gedwongen zijn om terug te keren naar de Federatie van Rusland - Dagestan, en, voor Am(...), om er school te volgen in het Russisch, dit terwijl dat deze laatste nooit schoolgaand is geweest in het Russisch.

Het is evident dat dit element nog meer ingaat tegen het superieur belang van de kinderen van de verzoekster, waarvan twee onder hen nooit de Federatie van Rusland hebben gekend, dit nog meer daar de drie minderjarige kinderen van de verzoekster (die nooit schoolgaand zijn geweest in de Federatie van Rusland) zich eveneens in de onmogelijkheid zouden bevinden om terug te komen op Belgisch grondgebied alsook op het grondgebied van de Schengen Ruimte gedurende een duurtijd van 3 jaar.

2. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden akte omdat ze inadequaat is ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering" afdoevend moet zijn ".

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, « een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993 Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E. 30.3.1993, Arrest 42.488).

Inderdaad, het komt de administratie toe om "zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Pari. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekster de schending opwerpt van "het principe van een behoorlijke administratie", merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig beginsel van behoorlijk bestuur kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht. In het verzoekschrift worden een aantal beginselen van behoorlijk bestuur verduidelijkt, doch in de mate dat de verzoekster zich in het algemeen beroept op een schending van "het principe van een behoorlijke administratie", is dit onderdeel van het (eerste) middel onontvankelijk nu een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel ontbreekt.

Waar de verzoekster in de aanhef van het eerste middel nog de schending aanhaalt van "de directieve 2008/115/CE", wijst de Raad er op dat de verzoekster, zo zij zich in het kader van het onderhavige beroep al op rechtstreekse wijze kan beroepen op deze of gene bepaling van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), nalaat aan te duiden welke bepaling van de Terugkeerrichtlijn zij precies geschonden acht en dat zij tevens verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de thans bestreden beslissing deze of gene bepaling van de voornoemde richtlijn zou schenden. Het eerste middel is ook in dit opzicht onontvankelijk.

3.3. De verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de vreemdelingenwet. In haar betoog verwijst de verzoekster eveneens naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en zij stelt dat de verweerder de bestreden beslissing niet kon nemen zonder de

artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet te schenden. De Raad wijst er echter op dat de genoemde bepalingen van de vreemdelingenwet enkel van toepassing zijn op bevelen om het grondgebied te verlaten oftewel beslissingen tot verwijdering. De artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet bevatten geen bepalingen die beslissingen zoals de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod, regelen. Naar luid van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet is de beslissing tot verwijdering *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een dergelijke beslissing. In artikel 1, 8°, van die wet wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Vermits in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is *“die kan samengaan”* met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

De beslissing van 6 juni 2014 houdende inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing van diezelfde dag tot verwijdering (bevel om het grondgebied te verlaten) in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De verzoekster kan zich in het kader van de onderhavige betwisting tegen het op 6 juni 2014 getroffen inreisverbod dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet die op de bestreden beslissing niet van toepassing zijn.

Uit het betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt overigens dat de verzoekster de schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet voornamelijk betreft op het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar samen met het thans bestreden inreisverbod op 12 juni 2014 werd betekend. Ook in dit opzicht is de aangevoerde schending van de genoemde artikelen onontvankelijk. Een middel dat niet is gericht tegen de bestreden beslissing zelve, maar tegen een andere daarvan te onderscheiden beslissing, is immers niet ontvankelijk (RvS 27 februari 2003, nr. 116.549). De verzoekster heeft overigens tegen de beslissing van 6 juni 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten een beroep ingediend bij de Raad. Dit beroep, gekend onder het rolnummer 156.759, werd verworpen bij arrest nr. 142.333 van 30 maart 2015 en zowel uit dit arrest als uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster thans in wezen haar kritiek zoals geformuleerd in haar verzoekschrift in de zaak nr. 156.759 herneemt en kopieert in het onderhavige verzoekschrift. Met deze hernomen kritiek, die de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, kan de verzoekster dan ook geenszins de nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod bekomen.

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

De verzoekster voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De uiteenzettingen in het verzoekschrift die op deze grief betrekking hebben zijn de volgende:

“Indien er niet kan gecontesteerd worden dat de verzoekster effectief geen gevolg heeft gegeven aan het bevel tot het verlaten van het grondgebied van 10 maart 2014 en aan haar betekend op datum van 12 maart 2014, kon de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zonder het artikel 8 te schenden van het EVRM en het principe van het superieur belang van het kind, de bestreden akte motiveren door middel van huidig beroep door geen enkele duurtijd toe te staan aan de verzoekster om het Belgisch grondgebied te verlaten, dit louter op basis van het gebrek aan respect, door de verzoekster, van het bevel tot het verlaten van het grondgebied genomen op datum van 10 maart 2014 en aan haar betekend op datum van 12 maart 2014.

(...)

Het is evident dat overeenkomstig met het artikel 8 van het EVRM, de verzoekster niet kan afgescheiden worden van haar minderjarige kinderen, dit door middel van de betekening en/of de tenuitvoerlegging van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, in het bijzonder wanneer geen enkele duurtijd dan ook werd toegestaan om het Belgisch grondgebied te verlaten alsook het grondgebied van de Schengen Ruimte.

(...)

Welnu, en zoals dit duidelijk aangegeven werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest n° 126.258 van 26 juni 2014), kan de Dienst voor Vreemdelingenzaken, wanneer het een bevel tot het verlaten van het grondgebied aflevert op basis van het artikel 7 van de wet van 15 december 1980, zich een gebonden competentie kan doen gelden.

In andere woorden, was de Dienst voor Vreemdelingenzaken, op het ogenblik van het nemen en van de betekening aan de verzoekster van de bestreden akte, gehouden van het geheel van de elementen van de zaak in beschouwing te nemen en, meer specifiek, van het principe van het superieur belang van het kind alsook van de bepalingen van het artikel 8 van het EVRM.

Dit is niet het geval geweest in huidige, de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen enkele duurtijd toelattende aan de verzoekster om het Belgisch grondgebied te verlaten alsook het grondgebied van de Schengen Ruimte.

Dit doende, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken dus het artikel 7 van de wet van 15 december 1980 geschonden, alsook het artikel 8 van het EVRM alsook het principe van het superieur belang van het kind.”

Uit de uiteenzetting van de verzoekster ter ondersteuning van de grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook duidelijk dat de verzoekster deze grief enkel betreft op het aan haar en haar kinderen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en niet op het thans bestreden inreisverbod. Uit verzoeksters betoog kan niet worden opgemaakt op welke wijze de thans bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is *in casu* dan ook onontvankelijk.

3.4. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing duidt immers duidelijk de juridische grondslag voor het afleveren van een inreisverbod aan: er wordt op duidelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de hieraan ten grondslag liggende feitelijke overwegingen vermeld: de verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2014, haar betekend op 12 maart 2014. Deze feitelijke en juridische vaststellingen worden door de verzoekster niet betwist. Integendeel erkent de verzoekster dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 10 maart 2014. Daarnaast geeft de gemachtigde tevens aan waarom hij opteert om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen: de verzoekster heeft na het betekenen van het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en dat van de Schengenzone vrijwillig te verlaten en zij heeft bovendien op 26 maart 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Ook deze vaststellingen staan thans buiten betwisting

Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de verweerder in beginsel niet noopt tot het toelichten van de verschillende belangen die hij tegen elkaar heeft afgewogen, doch slechts tot het duiden van de reden(en) waarom hij ervoor opteerde een bepaalde beslissing – *in casu* een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar - te nemen.

De *in casu* bestreden beslissing laat de verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

De verzoekster beperkt zich in het tweede middel tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zonder echter *in concreto* aan te tonen dat de hierboven weergegeven motieven van het thans bestreden inreisverbod niet zouden volstaan in

het licht van deze bepalingen. De verzoekster toont niet aan dat de opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

Waar de verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met de elementen eigen aan de huidige zaak en waar zij aangeeft dat het toegangsverbod voor 3 jaar niet gerechtvaardigd is, brengt de verzoekster inhoudelijk kritiek uit tegen de motieven van het bestreden inreisverbod. Deze inhoudelijke kritiek betreft echter niet de formele motivering van bestuurshandelingen, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, maar wel de materiële motivering ervan. De middelen worden dan ook verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. Waar de verzoekster zich in de aanhef van het eerste middel beroept op een schending van "*het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt*", gaat de Raad ervan uit dat zij doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Waar de verzoekster stelt dat "*het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen*" is geschonden, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad merkt voorts op dat de uiteenzettingen in het verzoekschrift enkel kunnen worden onderzocht voor zover zij door de verzoekster op duidelijke wijze worden betrokken op de thans bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen op 6 juni 2014. Waar de verzoekster kritiek uitoefent op het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard ging, werd hierboven immers reeds vastgesteld dat het middel in dit opzicht niet ontvankelijk is daar dit bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep en dat de kritiek tegen dit bevel van 6 juni 2014, dat een van het inreisverbod duidelijk te onderscheiden beslissing uitmaakt, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekster karig is met de kritiek die tegen het bestreden inreisverbod zelve wordt uitgebracht. Het overgrote deel van de middelen betreft immers niet het inreisverbod, maar het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014.

Uit het betoog dat overblijft, kan de Raad enkel de volgende kritiek op de bestreden beslissing distilleren. De verzoekster meent dat de gemachtigde, door de bestreden beslissing te motiveren op grond van de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2014, geen rekening heeft gehouden met de elementen eigen aan de huidige zaak. Hierbij geeft de verzoekster te kennen dat het gebrek aan uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2014 geen toegangsverbod voor de duur van drie jaar rechtvaardigt. De verzoekster stelt verder dat het inreisverbod zodoende werd gemotiveerd op dezelfde basis als het gebrek aan "duurtijd" van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekster niet kan gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het bestreden inreisverbod op dezelfde basis steunt als het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek bij het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014 werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name is zij niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het gegeven dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen wordt gereduceerd, dit in toepassing van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet en om reden dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel van 10 maart 2014, houdt enkel een modaliteit van de terugkeerverplichting in en neemt niet weg dat het bevel om het grondgebied te verlaten zelve werd afgeleverd op grond van de illegale verblijfssituatie van de verzoekster. Het inreisverbod van 6 juni 2014 wordt op eigen en onderscheiden feitelijke en juridische vaststellingen gegrond. Immers wordt het inreisverbod afgeleverd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 10 maart 2014 en wordt de termijn van dit inreisverbod vastgesteld op 3 jaar omdat de verzoekster na het betekenen van dit bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en omdat zij bovendien nog een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 26 maart 2014.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de duur van het op te leggen inreisverbod te bepalen. Waar de verzoekster laat uitschijnen dat het afleveren van een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet gerechtvaardigd en niet proportioneel is, merkt de Raad vooreerst op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad dus niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Dit wetsartikel - ingevoegd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet - vormt een onderdeel van de omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat aan de verzoekster reeds op 12 maart 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat de verzoekster hieraan geen gevolg heeft gegeven. Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier en worden door de verzoekster ook niet betwist. Deze juridische en feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan dan ook, te meer gelet op de imperatieve bewoordingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, om aan de verzoekster een inreisverbod op te leggen.

Wat de geldingduur van het inreisverbod betreft, is er evenwel geen sprake van een verplichting om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde op duidelijke wijze de redenen aangeeft waarom hij in het geval van de verzoekster voor een geldingstermijn van drie jaar heeft gekozen. In de bestreden beslissing wordt immers niet enkel verwezen naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, maar wordt tevens overwogen dat de verzoekster "*na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen (heeft) ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten*". Daarnaast wordt eveneens gewezen op het feit dat de verzoekster "*een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 26.03.2014*". In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing zodoende dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De gemachtigde verwijst immers naar het gedrag van de verzoekster na een eerdere beslissing tot verwijdering waarbij werd vastgesteld dat zij geen initiatief nam tot vrijwillig vertrek en zelfs nog een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend die haaks staat op een vrijwillige uitvoering van de eerdere verwijderingsmaatregel. Op deze gronden beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar, hetgeen de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk overkomt.

Waar de verzoekster stelt dat haar kinderen gedwongen worden om naar de Russische Federatie terug te keren nog voordat zij hun schooljaar hebben kunnen afmaken, merkt de Raad op dat ook deze kritiek niet het thans bestreden inreisverbod, maar wel het daarmee gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De thans bestreden beslissing is een daarvan te onderscheiden beslissing en op zich vormt deze beslissing enkel een belemmering voor de toegang en het verblijf op het Belgisch grondgebied en dat van de Schengenlanden, doch het voorziet geenszins in een verplichting om terug te keren naar het land van herkomst. De kritiek betreffende de terugkeer naar het land van herkomst terwijl het schooljaar bijna afgelopen is, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd in het kader van het onderhavige beroep.

De verzoekster stelt tot slot dat er nog meer ingegaan wordt tegen het superieur belang van haar kinderen, die nooit school hebben gelopen in Rusland en waarvan er twee nooit de Federatie Rusland hebben gekend, omdat zij zich gedurende drie jaar in de onmogelijkheid bevinden om terug te komen op het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de Schengenlanden.

Dienaangaande wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (wanneer geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek werd toegekend of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Ook uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het in de beide hiervoor geschetste gevallen gaat om een verplichting om een inreisverbod op te leggen (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het is enkel bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, en zulks in toepassing van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat rekening moet worden gehouden met "*de specifieke omstandigheden van elk geval*". De gemachtigde beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te bepalen welke geldingsduur precies gerechtvaardigd is in de specifieke omstandigheden van het geval. Het komt niet aan de Raad toe om te oordelen omtrent de opportuniteit van de geldingsduur van het inreisverbod of om te speculeren of een andere geldingsduur eventueel meer geschikt zou zijn. De Raad kan binnen zijn annulatiebevoegdheid enkel oordelen of de opgegeven redenen voor een welbepaalde geldingsduur, *in casu* drie jaar, niet buiten elke redelijke verhouding staan met de daartoe gedane vaststellingen.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de specifieke redenen opgeeft waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekster, nadat haar op 12 maart 2014 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend, geen enkele stap heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten terwijl zij bovendien een twee weken later, op 26 maart 2014 een aanvraag heeft ingediend om tot verblijf te worden gemachtigd overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in de regel (artikel 9 van de vreemdelingenwet) moet worden aangevraagd vanuit het buitenland en dat, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts in buitengewone omstandigheden kan worden toegelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend. Door het indienen van een regularisatieaanvraag geeft de verzoekster dan ook des te meer te kennen

niet te zullen/willen voldoen aan de terugkeerverplichting. De intentie van de verzoekster wordt daarmee alleen maar verduidelijkt, met name om op het Belgische grondgebied te blijven en geen vrijwillig gevolg te geven aan het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, dit ondanks haar illegale verblijfssituatie. Er valt niet in te zien waarom de verweerder niet met deze specifieke elementen, eigen aan het geval van de verzoekster, rekening zou kunnen houden bij het bepalen van de geldingsduur van het verplicht af te leveren inreisverbod.

Waar de verzoekster wijst op het feit dat twee van haar kinderen de Russische Federatie niet kennen en dat de drie kinderen in België school lopen, merkt de Raad op dat de verzoekster hiermee nog niet aantoonbaar dat het, gelet op de bovenstaande elementen, alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Het gegeven dat de verzoekster en haar kinderen terug moeten naar de Russische Federatie is voorts vreemd aan de thans bestreden beslissing, die geen dergelijk verplichting oplegt en de verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat het feit dat de kinderen hier thans school lopen dermate opweegt met de duidelijke intentie om geen gevolg te geven aan de reeds opgelegde terugkeerverplichting, derwijze dat het buiten elke redelijkheid zou staan om de termijn van het inreisverbod te bepalen op drie jaar. De Raad ziet evenmin in waarom het vanwege de huidige scholing van de kinderen in België, waarvan de verzoekster de relevantie in het licht van de geldingsduur van het inreisverbod niet concreet verduidelijkt, alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonbaar dat met bepaalde relevante elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en de verzoekster maakt niet aannemelijk dat op grond van de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

De beide middelen zijn, voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE